

Sveta noč.

Polnočnica.

Kako strmi, kako strmi v to noč nebo,
kot ljubljenci bi gledalo v oko,
ljubavnih misli polno . . . polno! . . .
Da angelsko bi znal modrost,
in ko bi s silo gorkih želj
zatopil dušo v to skrivnost:
Izginil bi kot kaplja v morju,
kot drobna zvezda na obzorju
v sijajni zori jutranji . . .

Saj Serafini himne dan na dan,
saj Kerubini psalme dan na dan
pojó pred tronom vsemogočnim. —
A tam nad hlevom blaženim
vsa poezija se je, vsa
z veseljem neizraženim
razlila jim po širnem krogu —
in sami klici: „Slava Bogu!“
do visočin so plavali.

Iz čaše v dušo tisoč tolažil,
iz duše v čašo tisoč naročil
lijó krilatci neprestano.
A sveta noč, le sveta noč
vsem tolažilom angelskim
nadzemeljsko je vzela moč.
Krilatci so se uklonili,
s široko dvignenimi krili
le „Mir“ oznanjajo, le „Mir“ . . .

In tam in tamkaj cerkvice nocoj
„Magnificat“ prepeva glasen svoj;
sanjavo drevje z vej ledenih
kadilnih zrn rosí . . . rosí
v kadilnico meglenih trat
in sapa jo vihtí . . . vihtí.
Kadilo vstaja — — — „Sursum corda!“
Nocoj, nocoj je zemlja morda
zabila, da je solzni dol . . .

Kako strmi v to sveto noč nebo,
kot ljubljenci bi gledalo v oko! . . .
Ah! dajte krotko mi ovčico
in torbico in palico
in pojdem in pokleknil bom
na betlehemske skalice:
Rad kot pastir iz vere vnete,
rad bi pozdravil rajsko dete —
in „Mir“ — božični mir bo moj! — — —

Silvin Sardenko.